

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfőn	15.30 Felső ifjúsági csoport
Szerda	18.30 Felnőtt katekézis
Péntek	18.00 Gimnazista ifjúsági csoport
Szombaton	9.30 Ministráns-foglalkozás

Hirdetések

1. A mai vasárnap országos gyűjtés van a **katolikus iskolák javára**.
2. Február 29-én, hétfőn este lesz a családközösség szokásos havi együttléte a plébánián.
3. A héten **elsőpéntek**, vagyis reggel 7 és 18 órakor lesznek szentmisék a templomban. Ezen a napon meglátogatjuk betegeinket.
4. **Március 6-án ünnepli a ceglédi Mária Rádió a kétéves fennállását**, amelyre előre láthatóan Beer Miklós püspök atya is eljön. A részletes programot a hirdetőtáblán olvashatjuk.
Kérjük a testvéreket, hogy aki erre az ünnepségre tudna süteményt felajánlani, az a jövő heti fél8-as vagy fél10-es szentmise után hozza be a közösségi házba.
5. A Püspöki Konferencia felhívására **március 6-tól tartós élelmiszer-gyűjtés** lesz, amelyet a **Karitás** oszt szét a rászoruló családok között. A gyűjtés **március 6-án és 13-án** lesz itt a templomban, s az adományokat a Szent Anna oltárnál helyezünk el.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2016. február 28. IX. évf. 9. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-140

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Nagyböjt 3. vasárnap

Abban az időben odajött Jézushoz néhány ember, s azokról a galileaiakról hozott hírt, akiknek vérért Pilátus az áldozat vérével vegyítette. Erre Jézus megjegyezte: „Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak, mint a többi galileai, azért, hogy így jártak? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét ember, akire rádőlt Silóámban a torony és megölte őket, bűnösebbek voltak a Jeruzsálemben élő többi embernél? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan.” Aztán egy példabeszédet mondott. „Egy embernek fügefafa volt a szőlőjében. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált. Erre így szólt vincellérjéhez: Idejárom három év óta, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki! Miért foglalja itt a helyet? De az így válaszolt: Uram, hagyd meg még az idén. Körülásom és megrágyázom, hátha terem majd jövőre? Ha mégsem, akkor kivághatod.”

Útravaló

Jó időnként visszatekintenie az embernek a saját életére, összeraknia élete nagy puzzle-jét, s látni azt, hogy a darabok egyre jobban kezdenek összeállni egy képpé, történetté. Valami ilyen érzés vehetett erőt Mózesen is, ahogy a mai olvasmányt olvassuk, amikor napi rutinja közben találkozik az élő Istennel. Mózesnek korábban volt valami fogalma, képe az Istenről, de valójában nem ismerte Őt. Egész más az, ha valaki sok mindent hallott róla, megértett belőle, vagy pedig személyesen találkozott-e, beszélt-e vele. Mózes juhokat őriz a pusztában, új legelőt keresve terelgeti őket. S egyszer csak furcsa dolgot vesz észre: egy csipkebokor ég, de nem hamvad el. Az, hogy ég, nem volt újdonság, hiszen a nagy hőségben a száraz bokor sokszor öngyulladásal égett. De ez már mióta ég, s nem hamvad el...

Mózes kíváncsiságból közelebb megy, eszébe sem jut az Isten, nem vár semmi rendkívülit. Hirtelen azonban megdöbben, mert valaki a nevét kiáltja. S inentől kezdve már nem a bokor a fontos, hanem Isten, aki megszólít és feleletet vár. Isten nem azt akarja, hogy gondolkozzunk, beszélgessünk róla bizonyos kérdések kapcsán. Hanem Isten élő valóság, s személyesen akar velünk találkozni.

Mózes életét nyomon követve a Szentírás lapjain keresztül láthatjuk, hogy az isteni gondviselés hogyan működött már születésétől fogva, az Egyiptomból való menekülésen keresztül egészen a családalapításig. S amikor már azt hitte, az élet már semmit sem tartogat, kiszámíthatóvá vált, egyszer csak megszólítja őt Valaki. Kiderül, hogy ez az Isten ismeri a nevét, a múltját, s mindent őrá. Ennyire élő az Isten? Amikor emberek elindulnak a hit útján, a felfedezések és kalandok ösvényén, akkor rengetegszer feltűnik számomra

az ő rácsodálkozásuk, megdöbbenésük, érzékenységük az Isten felé. Mi már sok mindent megszoktunk, nincsenek kérdéseink, de vannak kialakult szokásaink, rezignálttá lettünk. Hogyan vezet engem az Isten? Egyáltalán élő-e az én Istenem? Engedem-e magamat formálni a hétköznapi feladataim, találkozásaim keresztül? Isten barátságában élek-e, mikor engesztelődtem ki vele utoljára a bűnbocsánat szentségében? Teherként, szükséges rosszként tekintek-e ezekre az alkalmakra?